

Sygn. akt IV U 176/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSR del. Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 maja 2014r. w S.

odwołania Z. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 2 stycznia 2014 r. Nr (...)

w sprawie Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu Z. P. przysługuje prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2013 r.

Sygn. akt: IV U 176/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 stycznia 2014 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił Z. P. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy wskazał, że do pracy w warunkach szczególnych zaliczył ubezpieczonemu staż w wymiarze 13 lat, 8 miesięcy i 21 dni, zaliczając do pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w Zakładzie (...) Sp. z o.o. od 15.03.1969 r. do 07.05.1984 r. (z wyłączeniem służby wojskowej od 23.04.1970 r. do 15.09.1971 r.). Organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył okresu zatrudnienia w wymienionym zakładzie pracy od 08.05.1984 r. do 01.10.1985 r, bowiem przedłożone zeznania świadków nie stanowią środka dowodowego na potwierdzenie pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od w/w decyzji złożył Z. P. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że organ rentowy nie zasadnie nie zaliczył mu do pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od 23.04.1970 r. do 15.09.1971 r. i w tym aspekcie odwołał się do uchwały

Sądu Najwyższego z dnia 16.10.2013 r., sygn. akt II UZP 6/13 oraz podniósł, iż w okresie od 08.05.1984 r. do 01.10.1985 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku ostrzarza, które to stanowisko figuruje w wykazie A, dziale III, poz. 78 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (odwołanie k.2-5).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.6-7).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony **Z. P.** w dniu 2 lutego 2010 r. ukończył 60-ty rok życia. W dniu 6 grudnia 2013 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 26 lat, 7 miesięcy i 12 dni, z czego okresy składkowe wynoszą 25 lat, 9 miesięcy i 7 dni, a okresy nieskładkowe 10 miesięcy i 5 dni. Ponadto organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 13 lat, 8 miesięcy i 21 dni zaliczając do pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w Zakładzie (...) Sp. z o.o. od 15.03.1969 r. do 07.05.1984 r. (z wyłączeniem służby wojskowej od 23.04.1970 r. do 15.09.1971 r.). Do pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu stażu pracy w tym samym zakładzie pracy w okresie od 08.05.1984 r. do 01.10.1985 r.

Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w warunkach szczególnych decyzją z 02 stycznia 2014 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z 02.01.2014 r. k.9 akt emerytalnych ubezpieczonego).

Ubezpieczony był zatrudniony w okresie od 15 marca 1969 r. do 03.09.1994r. w Zakładach (...), w tym na stanowisku ostrzarza od 15.03.1969 r. do 07.05.1984 r., od 08.05.1984 r. do 03.09.1994 r. na stanowisku technologa i starszego technologa (świadcstwo pracy, wniosek o przeszerogowanie pracownika z dnia 30.07.1986r. – akta osobowe). Ze względu na stan zdrowia na wniosek lekarza ubezpieczony z dniem 08.05.1984 r. został przeniesiony na stanowisko technologa w Biurze Technologicznym (zmiana stanowiska pracy i płacy z dnia 08.05.1984 r., karta obiegowa, zaświadczenia lekarskie z dnia 19.11.1979 r. i 31.03.1980 r. – akta osobowe). Ubezpieczony w okresie od 23.04.1970 r. do 15.09.1971 r. odbył zasadniczą służbę wojskową (świadcstwo pracy, karta obiegowa zwolnienia w powodu powołania do służby wojskowej – akta osobowe) i po odbyciu tej służby dnia 25 września 1971 r. został ponownie przyjęty do pracy na stanowisko pracy wykonywane przed powołaniem do służby wojskowej – tj. na stanowisko ostrzarza (karta obiegowa przyjęcia - akta osobowe).

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (okoliczności niesporne, oświadczenia zawarte we wniosku o emeryturę -k.1v -2 akt emerytalnych ubezpieczonego).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie Z. P. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art.32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Ubezpieczony podnosił, że posiada 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, gdyż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę pracując w Zakładach (...) w S. na stanowisku ostrzarza w okresie nie uznanym przez organ rentowy od 08.05.1984 r. do 01.10.1985 r., jak również że organ rentowy nie zasadnie nie zaliczył mu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od 23.04.1970 r. do 15.09.1971 r. tj. 1 roku, 4 miesięcy i 22 dni.

W ocenie Sądu organ rentowy niezasadnie nie zaliczył ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej od 23.04.1970 r. do 15.09.1971 r.

Kluczowe znaczenie ma tu treść ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w brzmieniu obowiązującym w tym czasie oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Przewidywały one, że żołnierzowi, który podjął w określonym terminie (30 dni) zatrudnienie po odbyciu służby wojskowej, wlicza się czas jej odbycia do okresu zatrudnienia w tym zakładzie pracy w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku. Owe uprawnienia to także uprawnienia wynikające z ubezpieczenia społecznego, w tym także dotyczące emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach. Z akt osobowych ubezpieczonego wynika, że w Zakładach (...) w S. przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej pracował na stanowisku ostrzarza, z dniem 22.04.1970 r. został zwolniony z pracy w związku z powołaniem do służby wojskowej, o czym świadczy karta obiegowa zwolnienia znajdująca się w aktach osobowych, a po zakończeniu służby wojskowej dnia 15.09.1971r. ubezpieczony stawiał się do pracy i z dniem 25 września 1971 r. został ponownie przyjęty również na stanowisko ostrzarza (karta obiegowa przyjęcia – akt osobowe). Wobec powyższego ubezpieczony podjął zatrudnienie w okresie 30 dni od zakończenia służby wojskowej.

Interpretacja stanu prawnego odnośnie zaliczenia okresu służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach nie była jasna i jednoznaczna. Świadczy o tym bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tej kwestii. W wyrokach z dnia 9 marca 2010 r. (I UK 333/09 LEX nr 585739), z dnia 12 kwietnia 2012 r. (I UK 347/11 LEX nr 1216836), z dnia 25 lutego 2010 r. (II UK 219/09 LEX nr 590248) Sąd Najwyższy opowiadał się za zaliczeniem okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych. Natomiast w wyrokach z dnia 11 marca 2009 r. (II UK 247/08 LEX nr 707422), z dnia 24 kwietnia 2009 r. (II UK 334/08 OSNP 2010/23-24/294), z dnia 8 kwietnia 2009 r. (II UK 331/08 LEX nr 707887) czy z dnia 7 grudnia 2010 r. (I UK 203/10 LEX nr 786370) wyrażał pogląd zupełnie przeciwny, a mianowicie, że okres zasadniczej służby wojskowej nie podlega zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach. Jednoznacznie Sąd Najwyższy powyższą kwestie rozstrzygnął w uchwale z dnia 16 października 2013 r. w sprawie II UZP 6/13, gdzie stwierdził, że „czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).” Wobec powyższego do pracy w warunkach szczególnych powinien być zaliczony okres od 23.04.1970 r. do 15.09.1971 r. czyli 1 rok, 4 miesiące i 22 dni. Powyższy okres razem z okresem uznanym przez organ rentowy 13 lat, 8 miesięcy i 21 dni daje łączny staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, 1 miesiąca i 13 dni, co powoduje, że ubezpieczony spełnia na datę 01.01.1999 r. przesłankę stażu pracy w warunkach szczególnych 15 lat.

Odnosząc się do okoliczności podnoszonej przez ubezpieczonego, że w okresie od dnia 08.05.1984 r. do 01.10.1985 r. wykonywał mimo przeniesienia na stanowisko technologa w dalszym ciągu pracę ostrzarza, to Sąd nie obdarzył wiarygodnością w tej części zeznań ubezpieczonego, ani świadków: T. Ł. (k.16v), R. Z. (k.17). W ocenie Sądu niewiarygodne są zeznania wymienionych świadków, dotyczące tego, że zapamiętali kiedy faktycznie ubezpieczony odszedł z pracy na stanowisku ostrzarza, w sytuacji, gdy nie utrzymywali z ubezpieczonym relacji towarzyskich, znali się tylko z pracy, a na hali razem z nimi pracowało około 30 osób. Dodatkowo powyższa okoliczność, jest sprzeczna ze znajdującymi się w aktach osobowych dokumentami. W aktach osobowych znajduje się bowiem zaświadczenie z dnia 19.11.1979 r. lekarza S. G., który wnosił ze względu na stan chorobowy zdiagnozowany u ubezpieczonego o przeniesienie go ze stanowiska ostrzarza, które to zaświadczenie ubezpieczony załączył do swojego podania o przeniesienie go na stanowisko pracownika umysłowego z dnia 20.03.1980 r. Następnie ubezpieczony złożył do pracodawcy kolejne pismo z dnia 28.03.1980 r., w którym wycofał swoją prośbę o przeniesienie ze stanowiska ostrzarza. Ze względu na zaświadczenie wystawione przez laryngologa dnia 31.03.1980 r., z którego wynika, że ze względu na to, że zauważono niewielkie zmiany chorobowe ubezpieczony może pracować na dotychczasowym stanowisku ok. pół roku do roku lecząc się jednocześnie, pracodawca uwzględnił pismo ubezpieczonego z dnia 28.03.1980 r. W ocenie Sądu nie ma podstaw do uznania, iż pomimo przeniesienia z dnia 8.05.1984 r. na stanowisko technologa, ubezpieczony w dalszym ciągu wykonywał pracę ostrzarza. Z akt osobowych jednoznacznie wynika, że zmiana stanowiska pracy nastąpiła dnia 8.05.1984 r. na wniosek lekarza o czym świadczy pismo pracodawcy z dnia 08.05.1984 r. i karta obiegowa przeniesienia (akta osobowe). Istniały zatem przeciwskazania lekarskie do dalszego wykonywania przez ubezpieczonego pracy na stanowisku ostrzarza. Podsumowując, Sąd uznał, iż od dnia 08.05.1984 r. ubezpieczony zgodnie z dokumentacją osobową wykonywał pracę technologa.

Nie mniej jednak po zaliczeniu ubezpieczonemu okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy w warunkach spełnia on wszystkie przesłanki do przyznania emerytury.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że Z. P. przysługuje prawo do emerytury od 1 grudnia 2013 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek o przyznanie emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.